

Oženjen katolički svećenik

Prošle godine donio je Sv. Otac Pij XII. odluku, koju u mnogim krugovima smatraju nepohotnom: evanđeljski pastor Rudolf Goethe koji je u travnju 1950. prešao na katoličku vjeru, završen je 22. prosinca 1951. dozvolom Sv. Oca za svećenika, a da nije morao ostaviti svoju ženu.

Rudolf Goethe ima sad 71 godinu. Potomak je ne samo pjesnika Goethea, nego jednoga njegova bližnjeg rođaka. Do svoje 45. godine pastor Goethe nije bio oženjen. Onda je uzro za ženu prof. Freda i njegov sinu Dennewitz. Kao evanđeljski pastor dobro je upoznao prilike na selu i gradu a naročito iskustvo stekao je u industrijskim krajevima. Za vrijeme prvog svjetskog rata bio je vojni pastor. Kroz tridesetak godina bavio se radom u omladinskim organizacijama. Na višim položajima u crkvenoj upravi upoznao je, kako sam stiče evanđeljsku crkvu »odgozno« naročito poslije 1945. u Hessenu. Kao takav uo je put mjesечно konferenciji za sporazumjevanje između evanđeljske i katoličke crkve u vrijeme, a te su konferencije vodile do vrlo dobrih odnosa između jedne i druge crkve. »Njihov međusobni odnos tako veli pastor Goethe, mogao sam poslije kao referent u odelju za crkvene poslove u ministarstvu bogoslovlja u Hessenu dalje studirati i unaprijediti. Isto tako pomogao su bezbrojni interkonfesijski razgovori da se širi vidik. Tek kad sam napustio službu u ministarstvu, imao sam vremena da temeljitije proučim katoličku nauku, što je poslije jedne godine u travnju 1950. došlo do konverzije, to jest do prelaza na katoličku vjeru.

Navedimo nekoliko značajnijih rečenica iz izjave, kojom sam Rudolf Goethe žel. odgovoriti na različna tumačenja njegova slučaja.

»Dok sam vršio svoju pastorsknu službu, imao sam dojam da osjećam, da u evanđeljskoj crkvi, nema one punine, o kojoj govori evangelista Ivan (1:16). Od punine Njegove sv. mi primamo milost za milost. Imao sam dojam da vršim svoju službu opomunom u punini jedinstva sa cijelom Crkvom! Nije slučajno da se čeznja za tom puninom zadnjih desetljeća javlja kod mnogih evanđeljskih vjernika, kod pastora i učitelja, tako da se smjeh nadati, da im je moj korak jednog dana priprepio put.

U toj velikoj nadi udovoljila je veličnošću Sv. Oca kao dobrog pastira molb. biskupa Mainau je mi sa svojim rečima da bih mogao djelovati u izvanrednom dušobrižništvu. Ta je povlastica odobrena i jednom drugom oženjenom evanđeljskom pastoru obračun, koji se sad, studirajući u sjemeništu, pripravlja na redne. Ona će bit' dana još drugim evanđeljskim pastorima poslije temeljitog ispitivanja pojedinačnog slučaja.

Time se nije diralo u katol. S' biskupske stolice u Mainau bio je iz teletinom propovjednik oprosta dao povod za vjerski rascol.

S' biskupske stolice u Mainau dolaz da mi »pozv u pomirenje.«

»Opisani slučaj izazvao je mnoge komentare ne samo u Njemačkoj nego i u ostalim zemljama. Naročito mu u Engleskoj posvećuju mnogo pažnje, jer tamo veći broj anglikanskih pastora traži dodr s katolikom Crkvom. Do prelaza na katoličku vjeru redovito nije se pojedinačno mogao odlučiti i to s razloga, što je htio ostati službenik oltara, a da ne bi napustio svoju obitelj.

USKRŠNUĆE

Ovo je dan pobjede života nad smrću, pobjede Istine, Ljubavi i Ljepote. Pobjeditelj ustaje iz groba, da utješi sve očučene, uznemirene i izgubljene u strahu i tmini. Isus Krist živi, da naša vjera, iskušana u trpljenju na Njegovoj Golgoti, primi neprolaznu radost i sreću.

Gospodin živi, da pamtimu u svim danima, svi mi, koji smo živjeli, svi mi, koji živimo i koji će živjeti u svijetu, da je Njegova Istina vjerna.

Uskršnuće Kristovo donosi najveći doček Njegov a Božanstva. Ovo uskršnuće počinje u Njegovu nauku, kruni sva Njegova djela i života posljednje žrtve. Golgoški križ objavljuje nam novoga veličkog, sretnoga dana, i zauvijek ostaje djelo Ljubavi, djelo okupljenja.

Uskršnući Spasitelj javlja se svijetu. Neka utjehi sumnje, neka se kljuktaj vine nad zemljom. Neke slijede pobjeditelj gorčinu naših jada. Neke priznaju svi mi, spaseni Kristovim križem, da je naš Gospodin uskršnuo. Alleluja!

Ovo je dan velik i srešan, kada je Život pobjedio smrt.

Ovo je dan pobjede Istine, Ljubavi i Ljepote. Alleluja!

„Ja sam čokot, a vi loze“

Među divnim poredbama Kristovim o Njegovu odnosu prema vjernicima jest ona o čokotu i lozi, što ju je Isus izložio svojim Apostolima u svom uproštanom govoru nakon posljednje večere, a zabilježeno ju je sv. Ivan apostol i evangelista (Iv 15:1-8). Poredba je uzeta iz područja vinogradarstva i privredne, koja je u to vrijeme u Palestini bila osoma razvijena. Živjeti mirno i zadovoljno u sjeni smokve i vinove loze bio je poslovičan znak blagostanja tadašnjeg palestinskog pučanstva. Stoga je razumljivo, zašto je Isus odabrao pripodobu o čokotu i lozi, da njima osvjetli duboku nauku o odnosu Krista prema vjernicima u otačevstvenom tijelu svoje Crkve. U toj pripodobici kaže Krist za sebe: »Ja sam pravi čokot, a moj Otac je vinogradar. Svaku lozu na meni, koja ne donosi roda, uklonit će, a svaku, koja donosi rod, očistit će, je, da donese više roda... Ostanite u meni i u vama. Kao što ne može čokot donositi roda sama od sebe ako ne ostane na čokotu, tako ni va, ako ne ostanete u meni... Tri su važne stvari, koje su u ovoj pripodobici osobito naglašene, a to su:

1. Značaj milosnog odnosa vjernika prema Kristu u slici čokota i loze;
2. Obični plodovi i blagodati te milosne veze;
3. Kone posljedice nedostatka te milosne veze.

I. Značaj milosne veze vjernika s Kristom

Duhovala milosna veza vjernika s Kristom bezuvjetna je potreba svrhunaravnog duhovnog života Kristovih vjernika. Kao što je za vinovu lozu nemoguće organski život, ako nije spojena s čokotom, tako je i za Kristove vjernike nemoguće duhovni život, ako nisu spojeni s Kristom pomoću svrhunaravne duhovne veze milosti posvete. Po posvjetnoj milosti kao životnom soku, koji struji iz božanskog čokota Krista, prima ljudska duša stalni porast u duhovnom životu. Dobra djela, koja čovjek čini u stanju milosti posvete, imaju pred Bogom svrhunaravnu vrijednost za mogućnost zaslugu u svrhu učestvovanja u baštini vječnog blaženstva. Po toj milosnoj vezi čovjek uživa i udionštvo u svekolikom blagu neiscerpne riznice svrhunaravnih dobara otačevstvenog tijela Kristove Crkve, zasluženog po nebrojnim krepkosim djelima svetih duša, osobito mučenika. Čim je ta veza intenzivnija, tim je i bujniji život duša, koja su loze na čokotu Isusu Kristu.

II. Plodovi milosne veze vjernika s Kristom

Kao što loza, koja prima iz čokota životni sok, donosi obilje plodova, tako i milosna veza vjernika s Kristom. Sva dobra djela učinjena u milosnoj vezi s Kristom, dobivaju svrhunaravnu vrijednost pred Bogom. Ovakva su dobra djela slična plodovima oplemenjene loze, koja donose bujne plodove. Bez milosne veze s Kristom ljudska duša ne može činiti ništa, što bi pred Bogom bilo zaslužno za vječni život. Zato Krist kaže: »Bez mene ne može ništa činiti.« Osim

toga Krist se brine oko stalnog unapređenja plodonošnosti loze, koja na njemu kao božanokom čokotu raste. On tu lozu čisti od nepotrebnih izraslica, koje uzalud troše sokove, što imaju služiti na korist veće duhovnoj plodnosti loze. Te su izraslice razne ljudske nesavršenosti, kojima se umanjuje vrijednost plodova dobrih djela, pa zato treba da ih se uklanja da ne troše badava duhovne životne sokove na štetu donošenja plemenitih plodova.

III. Kone posljedice nedostatka milosne veze s Kristom

Kao što se loza, koja prestane primati životni sok iz čokota, na kom je izrasla, nužno mora posušiti, tako biva i čovjek, koji prestane podržavati milosnu vezu s Kristom. Njegov duhovni život mora nužno usahnuti i on postaje sličan osušenoj lozi. Da se pak suhoća takve loze dalje ne širi, razborit vinogradar takve suhe loze odrezuje od čokota, da ne smetaju drugim lozama, koje bujno osipaju. Slično biva i u životu otačevstvenog tijela Kristove Crkve, u organizmu Kristove Crkve, Suihim i nepodignim lozama slični su grešnici u kojima je pretao strujati sok vrhunaravnih milosti, a to biva kod grešnika u smrtnim grijesima. Njihova dobra djela nemaju više pred Bogom vrijednosti za stjecanje svrhunaravnog blaženstva, a osim toga njihovi dušeka sudbina osušenih loza, koje se bacaju u oganj, da gore, a to je sudbina vječnoga prokletstva u trajnom vječnom paklenom ognju. Javne i teške grešnike katolička Crkva isključuje iz svoje zajednice izopćenjem, koje ih lišava svih milosnih dobara organizacije zajednice s njezinim tijelom već za ovozemnog života, a ako u tom stanju preminu, lišeni su Božjom osudom i vječnog života blaženstva i bivaju odbačeni za uvijek.

Ne varam se

Imam jednu sliku starinca, nekog sjevnozemnog vjjetnika. Djelo čovjeka hladnog kraja, ali toplog srca.

Slika pr kazuje:

Dvije djevojčice – pogledi im vedri, blagi, a na usnama lebdi smiješak – ko sunčane zraka na cvjetku rumenom.

Smiješak je obasjao njihova lišca milom radošću, li mi se to samo čini, nije li to igra sunčane zrake što se potkrala iz vana, zaigrala na njihovim usnama i osjajala im lica?

Ta ja se samo varam.

Ne, ne varam se.

Svijetlost je to, ljepote njihavih duša zasjala, sa sunčanom se zrakom udružila i prosula sjaj po moje domu i radost u moje srece.

Teleologija

To je nauka o svrhovitosti. Ine joj je postalo od grčke riječi »telos« (cilj, svrha), i »logos« (govor u prenesenom smislu nauka). Teleologija proučava se pojave u živim bićima s obzirom na njihovu svrhu, to nalazi, da su sva živa bića organizirana u svrhovito. Drugim riječima, da sva zbiljavna, sve normalne pojave u živim bićima imaju posve određenu životnu svrhu, koja se postizava i bez znanja, i bez volje i nastojanja dotičnog živog bića. U tome je upravo jedna od bitnih razlika između živih bića i mrtve prirode. Svejedno je, o kome se bitka radi: o razumnom ili nerazumnom, o životinji ili biljci, su bića bez razlike, od najsićušnije bakterije do najrazvijenijeg staba, ili od najmanje životinje pa do čovjeka, građana su svrhovitosti. Za to ima nebrojno mnogo dokaza, pa ih je nemoguće sve nabrojiti. Zate čemo se ovdje osvrnuti samo na par najobitnijih primjera.

Kao prvi primjer uzmimo sićušnu jedinstvenu gljivicu vinski kvasac. U jesen, kad grožđe dozrijeva, dolazi on ili prenešen s prašinom od vjetra, ili prenešen od i drugih kukaca na grožđe, gdje na raspuklim ili oštećenim bobicama nalazi dovoljno hrane za svoje unaziranje, te se obilno umnaža putem »pupanja«. Taj kvasac pošto se u moštu još i dalje umnažuje, bit će uzročnik alkoholnog vrenja u moštu, a poslije prelakanja mladog vina čini on otpadak: vinski drozde. Ali u moštu ne dospijeva sve stanice kvasca, što su se našle u vinogradu za vrijeme berbe. Velik njihov dio ostaje u vinogradskom tlu, hraneći se na otpalim i zgumjećenim bobicama grožđa. Ta zalihna hrana traje međutim samo kratko vrijeme, a onda bi izgadnjevi kvasac morao u vinogradskom tlu propasti, odnosno uguiniti. Ali se to ne događa. U prisutnosti vlage, a u nedostatku hrane stanice kvasca mijenjaju se tako, da se njihovoj nutricij proizvedu znatno manje stanice mnogo jače oklopne kožice ili membrane i mnoge veće otpornosti, njih i do 4. i zv »spore«. U obliku spora može kvasac izdržati u vinogradskom tlu sve do naredne jeseni, a kad ponovo dođe do prikladne hrane, a na ovu ili na grožđu, propuše će ponovo i dalje će se unaziti jednako pupanjem, kao u prošlog godini.

Proizvodnjom spora kvasac se je dakle zaštitio od propasti. A da li je kvasac to mogao učiniti po svojoj volji ili nakani? Ne – rekli bi nam prirodoslovci već to tako mora biti, po »prirodnom zakonu«.

TRI SUSRETA

Prvi susret:

Svećenik u reverend ide ulicom. U susret mu dolazi otac sa sinčićem. Dijete pomrta pažljivo svećenika i pita oca: Tati, tko je to?

Drugi susret:

Majka ide s djetetom. Dijete, opazivši svećenika, poviče: Majna, evo popa.

Treći susret:

Korak pred ocem ide kćerčica. Ugledavši svećenika, okrene se k ocu i reče: Tati, ide svećenik. Hvaljen Isus!

„POGLLED V NEDOLŽNO OKO“

Ima niz godina da smo se upoznali. Koliko, ne znam. Možda petnaest, možda koja i više. Ali to nije važno.

Sreli smo se jedno poslije podne, na Voćarskoj cesti. Jedno je u ruci tvorilo s knjigama, Isao je škole. Nije mu se žurilo. Dulje vremena stajao je pred igralištem Dječjeg sjemeništa.

Upitao sam ga, kako je bilo u školi. Saznao sam, da polazi peti razred klasične gimnazije i pohvalio se, da je dobar đak. Živi s roditeljima i ima sestru od četiri godine. Zlatna je i jako je voli. Pokazat će mi je prvom prigodom.

Iza desetak sam ga dana opet vidio. Vođio je za ruku nekog sitno čeljadi, imalo je crveni šešir na glavi s obodom okrenutim gore, a ispod šeširica provirivale su dvije tanke pletenice povezane bijelom vrpcom. U reče: »To je moja seka, o kojoj sam vam pričao. A djetetu reče: »Podaj ruku gospodinu i pozdravi ga.« Djevojčica je pogledala brata začudeno, na mene nije se ni osvrnula niti mi je dala ruku. On će opet: »Ne divljaj! Slušaš, što ti kažem. Gospodinj gospodinu u oči i daj mu ruku. Sada je letimice pogledala i već je bila pružila ruku, da mi je dade, ali se predomislila i brzo je natrag povukla.

Videći je u neprilici, da je obrambit, prigruo sam se i poljubio je u čelo. Sva je povrnela od stida i još se bolje stisnula uz brata.

Taj njezin letimični pogled i te oči neću nikada zaboraviti. Oči su joj bile krup-

nije od očiju druge djece, koju sam poznavao. Bile su modre, boja im je bila slična nebu prije zore i boji Jadrana, kad se njegovom površinom stanu valjati valovi na početku nevremena.

U pogledu tog djeteta bilo je toliko neviniosti, stida i topline, kako se moglo naći samo u pogledu nedužnog djeteta. I kad se sjetim na taj njezin pogled, pane mi svaki puta na pamet pjesma Gregorčevića: **Pogled u nedolžno oko** na oko, na kom se odsjeva nebo i raj, u komu se gleda čista duša djeteta, koja još nije nahukala ni dotakla zloca svijeta, ni njegova himba i prenavljanje i laž.

Veli se, da je oko prozor duše i da se u oku vidi sva unutrašnjost čovjeka. To vrijedi u prvom redu za oko djeteta, u kog je čista i neokaljana duša, koju još nije dospio da pokvari svijet.

Jednom sam gledao umirati mater. Pokraj nje je stajala njezina meznica raspaljena, a u pogledu se materinu čitala beskrajnja ljubav prema tom djetetu i bol, koju nije vrasno opisati nijedno pero. Nije samo osvrtna na mružu, koji je stajao postrance, ni na oca ni na rođenu majku, koji dođoše da joj zaklope oči, za nju je postojalo samo to dijete i nesakazana bol, što se mora dijeliti od njeja.

Poslije sam se češće sastajao s tim mojim znancima. Bili smo i dobri prijatelji i djevojčica mi je pripovijedala o svemu, što je ispunjalo njezin mladi život. Ja sam

često upirao pogled u te njezine oči, ali mi se nikada kasnije ne prinčaje tako lijepima i milima, kao kad sam ih vidio prvi put.

Godine su prolazile i moji su znanici otišli u to vrijeme iz Zagreba nekud u provinciju.

Iza više godina areo sam te u Ilici. Ta nekadašnja djevojčica razrasla se u to vrijeme i bila stanica lijepa djevojka. Prepoznali smo se i rasprieli razgovor.

Pogledao sam joj u oči. Zanimalo me je, jesu li ostale onako lijepe i milie, kao što je bila kad sam se prvi put sreli. Da li u njima još počiva i da li se još u njima gleda i odrazne nebo i raj i jesu li sačuvala svoju nedužnu toplinu. Jest, bile su i sada lijepe, ali to nisu bile više oči djeteta, koje živi djetinjim životom, koje ne pozna svijeta i koje svijet još nije dospio da podvrgne svomu utjecaju.

Ona je mene pogledala i naše se pogleda sukobio. Nje je po svojoj prilici da vidi. Isto sudim o Htjela je i li držim ljepotom, kakvom je drže njezini poznanci. Ali bit će da je naslutila nekog razočaranja u mom pogledu i brzo je svrнула pogled na izm, pred kojim smo stajali.

A kad smo se rastali, bilo mi je žao, da smo se sreli i bilo bi volio, da je u mojoj duši zauvijek ostao onaj njezin nekadašnji pogled, pogled, u kome se čitalo nebo i raj, a kojeg sam gledao prigodom našeg prvog susreta.

Rastresenost

Neki je gospodin došao kući i našao na vratima svojom vlačicom rukom isplisanu i ostavljenu opasku: »Stanovnici nisu kod kuće.« Zakinuo je glavom: »Dakle sam uzalud došao.« Otrčao se, otišao opet u grad. Nekim drugim imaće je u nuci žabu i uru. Uru je nakon prokušivanja žabe, bacio u vodu, a žabu poručio kući. Ovakvih i sličnih rastresenosti moglo bi se nabrojiti a sajet. One se pripisuju većinom učerjanjima i profesorima. A nalaze se i kod drugih ljudi, možda još u većem broju.

Ne to rastresenosti često i nisu rastresenosti, nego i to kakova sabranost, samo na krivom mjestu. Učenjak je u svom predmetu i ne brine se za drugo. Svetac je u svojoj molitvi i ne mari za ostali svijet. Za njega ni zrna ni uha ni oka. Jedan su. Bezmarno ne zna nikolika prozora imadući doznata za saznanje u njegovoj samostanu. Sveti opet, Makarije ne zna, što su mu dali za ručak. Njegov duh je za takve stvari ostanat, ali nije za njegovu unutarnju sabranost.

Ove vrsti rastresenosti treba razlikovati od rastresenosti odnosno otatnosti duha onih slabovrčnih i živčano slabih mladih ljudi, koji preda se zure u prazninu neznajice i besmisleno.

Rastresenost je stanje, u kom je netko daleko od onih stvari, kojima bi se morao i htio baviti. Pravilno se pod tim razumijeva bezvoljni i razuzdan životni stil i sanjarenje misli, bez ikakve svrhe. Pod tim se razumijeva uopće sve, što nas odvlači od našega predmeta.

Treba razlikovati rastresenost, koja je hotimična i namjerna, kad namne hoćemo da je imamo, jer nam je potrebna kao odmor od nepotnosti i ozbiljne posla. Nju se dakle traži. Druga je pak rastresenost, od koje trpimo i koja je slabost.

Što je teži, apstraktniji t. j. sjetišmi neodohvatniji predmet, kojim se bavimo, to lakše od njega bježe naše misli. To opažemo već kod školske djece. Što im je naime računski zadatak ili logično zaključivanje tvrdi orah, to ga radije bacaju na stranu, da se onako prihvate nekoga, što im ne zadaje nikakve poteškoće.

Najveće najuzvišenije i nadojeto, čine se naš duh može baviti jezu nadnaravne vjerske istine i sam Bog. Zato baš molitvu, koja se time poglavito bavi, prije svega i najčešće napada rastresenost. Stoga je rastresenost kod molitve stanje, na kojem svi više ili manje bolujemo.

U molitvi se uzdiže ljudski duh nad svoju narav, prelazi njezine granice, ostavlja sjetilna, koja ne dokazuju božansku narav i ne mogu je obuhvatiti, nego daleko iza nje zaostaju. U tom je baš trijumf duha nad tijelom. Zato baš i jest za nas teško, ljudski govornici nemaju, ostati duhovo u tom svijetnom i duhu svim razumljivom sabranosti a Bogom. Tu se javljaju osjećaji, oni su još tu i hoće da ih uzvauva. Oni su kao djeca, kojima je razgovor s odraslima predugo trajao, jer ga ne razumiju, pa se obraćaju k majci s primjedbom, da je toga već dosta.

Sjetilni ljudi se uklanjaju onomu, što im je najteže i najmanje prijatno njihovoj nižoj prirodi i okreću se k onomu, što ih najviše zadovoljuje, njihova sjetilna najviše i najprije umiruje, i za čin oni teže. Osobe, stvari, predmeti, uzići svake vrsti djece, su naša duha, da je rastresenost. Ako se rastresenost zaustavi, ona će ubrzo zavladati nama. Borba s rastresenosti je najteža i najbezizljeđnja.

Već su svi predupinjati govorili za umirivanje božijevih duha, da je ljudskoj prirodi nemoguće sasvim se osloboditi rastresenosti. Ona je stranotni porez, koji moramo platiti nižem dijelu naše dnostruke prirode. Dakako da je to neslobodni porez. Taj dakle porez ne smije biti svijestni i slobodan. Moramo se oprati-orbiti se proti njemu.

Predmet rastresenosti može biti sve, što smo vidjeli, čuli i osjetili, čitali, mislili.

Glasoviti asketski pisac o. Faber nabruba ovaj pet izvora rastresenosti: 1. poromečno zdravlje; 2. kušnja Božja; 3. zao duh; 4. nekriži i 5. krivi naš duh.

Izvana dolaze kušnje i neposti, koje mi nismo skrivili i ne možemo ih sprječiti, ali se moramo proti njima boriti. Druge izviru iz nas, t. j. iz naše grešne naravi i slabosti tijela i duha. Ove su najčešće. Samo treba znati, kako da im se opremo da im ne podlegnemo.

Nismo krivi za rastresenost, koje nas napadaju zbog narušena zdravlja, vanjskih izvora i neposti, nego zbog prevelikog i nezdravog zaposlenja. Krivi smo za rastresenost, ako dolazi iz ravnodušnosti, mlakosti, znatiželje, zbog pomanjkanja mrtnosti, neprijoravljanja na molitvu, pomanjkanja budnosti nad sjetilima.

Lijekovi proti rastresenosti jesu: dneveni rad, po kojem obavljamo svoje dužnosti prema Bogu, svijetu i samima sebi; ločnost i savjesnost u vršenju i najstijelnij svojih dužnosti i pripravu na molitvu. Narocita pak vježba i borba proti rastre-

Čovjek u središtu borbe Katoličke ličnosti

Svaki opaki čovjek traži drugove u svojoj zloći, a davno najviše. Njegova mržnja na Boga, njegova zavist protiv čovjeka na to ga tjeraju. Znaedmo dosta primjera za to. Prvi primjer imamo kod naših praroditelja. Smjeli su biti u Božjoj blizini kao djeca kod Oca. Dnevno je iznova raspaljivalo mržnju sotonu, što je Bog tako ljubljen i čašćen; grizla ga zavist, što ma bica, koja uživaju Božje prijateljstvo. Znaemo što je sotonu pokušao; i znamo dobro, kako mu je pokušaj uspio; kao priklom vlastitoga bica. A po zavisti dovoljovo dođe smrt na svijet« (Mudr. 2,23). Drugi je primjer Job; njemu je sotonu digao sav imetak i na koncu najdragocjenije blago na zemlji, zdravlje. Drugi je opet primjer Juda; u nj je ude sotonu i njegovim poticajem (iv. 13,2) počino je najstrašnije izdajstvo na Sinu Božjemu.

Još i sada »protivnik naš davao obilazi kao »čući lav, tražeći koga da proguta« — kaže sv. Petar u svojoj prvoj poslanici (5,8) i k tome značajno dodaje: »Njemu se oprete čvrstom vjermom. Ranije opominje: »Budite trijezni! Sjetimo se ovdje jedne riječi našega Spasitelja: »Bdjeti i molite, da ne upadnete u napašt!« (Mat. 26,41). Bdjeti, moliti i boriti se — to je stalno oružje proti zlom neprijatelju. Bdjeći — da ne padnemo u zamku, koju nam on stavlja; moliti — jer smo preslabi, da svoga neprijatelja pobijedimo, boriti se pouzdavajući se u Božju pomoć — i on će tada pobjeći od nas (Jak. 4,7).

Da li se strahiti sotonu? Ako smo budni, ako molimo i ako se borimo, onda ne. On je opasan samo za lakomisene. Sv. Augustin kaže: »Sotonu je vezan poput psa na lancu. Može ugristi samo onoga, koji mu se u smionoj sigurnosti približi.

„TU MORAM I JA DOĆI“

Američki finacijski stručnjak John Moody došao je poslovno u Beč. Na Veliki Gospu, 15. kolovoza, pošao je u banku, ali ju je našao zatvorena, pa se — da bi si prikrio vrijeme — svratio u katedralu sv. Štefana, gdje se upravo pjevala svetošna sveta Misa. Bezobznan na dođu i ljepota službe Božije izazvali su kod njega tako dubok ojam, da je nekoliko katastra za redom dolazio u istu crkvu. Kad je napuštao Beč, rekao je sam sebi: »Tu je, u Katoličkoj Crkvi, ipak nešto osobito, istinska razlika. Tu moram i ja doći!«

Tratviti se u New York, pribavio si katoličke knjige i stao ih proučavati, među njima djela sv. Augustina i sv. Tome Akvinskoga. Postalo mu je jasno, da i on mora biti katolik. Ali on je nije preneglio. Čitao je još jednom djela modernih filo-

zofa, s kojima se već prije bavljao, kad ga različite sekte nisu zadovoljile. Ali nakon godine dana nije se više mogao oduprijeti uvjerenju, da mora stupiti u Katoličku Crkvu, što je i učinio.

U listu »Our Sunday Visitor« napisao je: »Tek sam 9 mjeseci u Katoličkoj Crkvi, ali mogu uistinu reći, da sam našao mir, kakav prije nisam mogao naći. Sada i za čitav svoj život sam uvjeren, da Katolička Crkva daje jedinu odgovor za čitav život. To kažem kao čovjek, koji je 40 godina sakupljao iskustva iz svih teorija. Ponevjam: samo se u Katoličkoj Crkvi može naći odlučan odgovor na životni problem.«

On može lajati, može dražiti na zlo, no ugristi može samo onoga, tko se pusti da ga ugriže. On nas ne prisiljava na zlo, već nas samo draži na nj; on ne može od nas iznuditi pristanak volje, on nas samo molu na pristanak.

Pa i stoga ne treba nam se ništa bojati sotonu, jer nismo sami u boru. Imamo moćnoga saveznika, našega svetoga Anđela čuvara. Jer nije samo otpalim anđelima dozvoljen izvjesni upliv na ljude, nego i dobrim Anđelima. Taj im upliv nije samo dozvoljen, već Bog svakome čovjeku kod rođenja dodaje određenoga Anđela za zaštitu. To je crkvena nauka. Sv. Gregur Nišanski ovu nauku označuje kao nauku, koja potječe iz prvih vjekova kršćanstva. On veli: »Predajom otac do nas je doprla ova vjerodostojna nauka, prema kojoj držimo, da poslije pada u grijeh našu ljudsku narav nije predob. Bog savim prezreo i ostavio je bespomoćnom, šta više, svaki je pojedin čovjek od njega primio kao pratilca jednoga Anđela ili zaštitnoga duha.« Tako možemo razumjeti riječi Apostola (Zid. 1,14), da su »Anđeli poslani na službu onih, koji će poći čaštinu spašenja.«

Našem će Anđelu biti najveća radost, bude li mogao našu dušu poslije zadnjega boja sa sotonom povesti pred Božju; prjesto i u nebo, tada će nas s njime povezati, vječno, zahvalno, sveto prijateljstvo. To prijateljstvo postoji već sada, barem se strane našega Anđela čuvara. Ali neka prijateljstvo ne bude jednostrano! Prikladno je i razumljivo, da i s naše strane srdačno ljubimo našega nesekoga prijatelja i zaštitnika; da ga dnevno molimo za pomoć; da mu za njegovu zaštitu ostanemo zahvalni. Prije svega primajmo k srcu i spremno slušajmo opomene, koje nam daje za naše spašenje!

U listu »Our Sunday Visitor« napisao je:

»Tek sam 9 mjeseci u Katoličkoj Crkvi, ali mogu uistinu reći, da sam našao mir, kakav prije nisam mogao naći. Sada i za čitav svoj život sam uvjeren, da Katolička Crkva daje jedinu odgovor za čitav život. To kažem kao čovjek, koji je 40 godina sakupljao iskustva iz svih teorija. Ponevjam: samo se u Katoličkoj Crkvi može naći odlučan odgovor na životni problem.«

BAŠTINA

se na nečemu, što je vidljivo samo dušama, koje su u životu mnogo puta poljele k nebu.

Ali mladići nije išao tragom te misli. Da je išao, susreo bi se s djedom u jednoj misli na Boga. Radije se dao začepiti nepolepno da baštini ono blago, koje se može opipati rukom i dobro novčiti.

On odmah pomisli na kuću i povelsi se u sru, kako će je prodati i najvjeti se po volji. A djedu reče:

— Kuća je meni najsvjetije blago. Po zakonu me i pripada, jer sam vam ja po krvi najbliži.

Čuvi to, djed siječne očima, no ne reče ništa.

Od tog dana nosio je misli u sebi, kao da je njem, i samo je promatrao korake i vladanje svoga unuka. A promatrao je i mladić, kako starac sve više slab, sve više drhti i pomiče se samo na štapu; kako uzima u ruke stari molitvenik i okreće mu listove. Ne vidi više čitati, ali kad mu je knjiga u ruci, sjeti se molitava i tiho ih govora. Mladić se u sebi katkad namijalo, katkad ga nazvalo ludom, a kojiput i psovao dosadu, koju ga je pritom šaltalata i obuzimala.

Bilo je uveče, kad je starcu pozlilo. On zamoli unuka, neka bi otišao po svećenika.

— A jeste li našinili oporuku? zabrine se mladić.

— Da... da... značajno promrmlja starac — treba je načiniti. Hoću, samo požuri.

Mlade su noge potrcale. Za kratko vrijeme ispunila se posljednja želja starca. On je umro smiren, ali posve sam, jer je to bilo noću, kad mladića nije bilo kod

Wu Ching — Hsing bio je odličan pravnik, bivši predsjednik Međunarodnog sudista u Sanghaju, kad je 1937., usred grozota k neko-japanskog rata, sazeo da se povuče u mirovljubivi svijet knjiga i duha. Namjerio je na izvadak iz znamenitog djela kardinala Newmana »Apologia pro vita sua« (Obrana mog života), u kojoj čuveni engleski katolički pisac iznosi razloge svoga prijelaza iz anglikanske Crkve u katoličku. Tako je sazeo i svoje više saznanj o katoličkoj vjeri i o vrstovanju uopće. Zadržao se u proučavanju kineskoga filozofa Konfucija, po Fichtea, Berkeleya, Schopenhauera i američkoga pjesnika Walta Whitmana. No najviše ga se dojmio vlastiti životopis Sv. Terезije iz Lisieuxa: »Ako ta knjiga predstavlja katolicizam — rekao je sebi Wu-onda ne v-dim, zašto i ja ne bih postao katolik.« U knjizi o svom životu »Onkraj Istoka i Zapada« prikazuje je pripristo i iskreno put svoja obrćenja, a za deset dana napraso je o nauči sv. Terезije više izdanja i prijateljstvo dr. Jehn Wu tako se sada zove, — kada ga je god. 1947. Cang-Kaj-Sekova duha imenovala svojim diplomatskim predstavnikom kod Sv. Stolice. To je u diplomatskoj povijesti Vatikana prvi katolik, koji zastupa neku nekatoličku državu. A iz njegove se knjige s čuđenjem opaža, koliko se Istok približava kršćanstvu, a napose koliko običan Kinez cijeni samostanski život.

Brat Ivan Gol, laik Družbe Isusove, umro je nedavno kao osamdeset-godišnjak u misljama u Rodeziju, u Africi. Rođen u Marbachu kod Mannheima (rodnom mjestu velikog njemačkog pjesnika Fridrika Schillera), došao je u Rodeziju god. 1899 prvim vlakom, koji je prošao od Beire do Salzburga. U Čišavači u Salzburskom vikarijatu uredio je svoju stolarsku radionicu, i tu je izradio oko 50 oltara, oko tisuć sakristijskih stolova, različita vrata, kroveve, klupe i svakovrsne stolarske radlove, koje je upravo nemoguće nabrojiti. Nakon 52 godine mistijskog rada, radio je jednoga jutra u svojoj stolariji sve do podne, a nato se vratio u svoju sobu, da se priprepi za ručak. Međutim, kad je zvonio zavonjilo sazvajale družbu za stol, nije ga bilo. Našli su ga mrtva kako sjedi u svojoj sobi. Nema nijedne misije u čitavom vikarijatu, koja ne bi imala, barem neki rad njegovih marljivih ruku. Upravo pred godinu dana desila mu se neugoda u erkularnu putu. Mirno je čekao, dok nije ozdravio, a tad je nastavio svoj rad, dok ga Gospodin nije pozvao k sebi.

kuće. Župnik ga je ujutro susreo. Zagledao mu se u spijeno lice.

— Djed ti je umro-reče žalosnat nad mladićem.

— Dobro. A gdje je oporuka? pogleda mladić staklenim očima.

— Oporuka? Odavna je oporuka kod sudbene vlasti.

— Ta — ako? zaprepasti se mladić i ostanu bez daha. A kakva...?

— Ostavio ti je u baštinu svoj stari molitvenik.

Mladić stane zurti kao obuzemljen. U njemu bukne želja. On poleti kući pun govornički misli. Mogao bi pred starca pljunuti... možda nije mrtav... ne smije biti mrtav... mora biti živ... da bi mu mogao pljunuti... Što znači molitvenik? Volio bi ništa... volio bi staru metlu, neoprabljivo... volio bi makar što, ali molitvenik...? Upravo je je prozeo kroz srce i peče kao vatra...

Kao sudu ulet u kuću. Mrtvački zadrž udari mu u lice.

Štapi pred mrtvog djeda. Tek ugleda njegovo lice, davolski bijes stane u njemu popuštati. Ma da su oči bile mrtvo zatvorene, one su govornice. On je bio taj besgledni nijemi govor, osjećao je, da mu prodire u srce, da istakuje iz njega otvoreni grijeha.

Skinu šešir i duboko ponikne lakozu. Za nedugo se zagrcu i pali na koljena.

— Djede... djede... mli... Oprost mi...!

Istog dana pokuca na vrata svećenika. — Gdje je baština? promuća.

— Pa rekao sam ti, da je oporuka kod suda.

— Ne... ne to... nego molitvenik.

Svećenik mu radostan pruži staru olinjalu knjizicu.

— Ali tvoji starac ti je ostavio u baštinu i svoju kućicu. Samo je želio da je otkupiš pokajanjem... eto ovom knjizicom.

KULTURNE BILJEŠKE

LOYS MASSON, francuski katolički pjesnik, romanopisac i publicista koji se u književnosti pojavio prvi put za vrijeme prošlog rata, predstavlja književnika srednjeg doba, Charlesa Peguyja i drugima, koji su po svojoj smislenosti mali odvratnici katoličke i izvan svoje zemlje. Loys Masson izlazi iz doba sa nekoliko zbirki pjesama, nekoliko romana i esaja, od kojih mu je najpoznatiji »Za Crkvu».

O CRKVENOJ UMJETNOSTI raspravljalo se u posljednje vrijeme mnogo u Francuskoj. Nedavno su francuski katolici priredili u Luteti jedan širi sastanak s diskusijom, na kojoj su sudjelovali kao domaćini, filozof Gabriel Marcel, i kao gosti i talijanski slikar Gino Severini. Na ovom su sastanku došla do izražaja dva shvaćanja današnje crkvene umjetnosti: prvo su zastupali dominikanci, a među njima o. Donoer, i prema njima bi obnova crkvene umjetnosti danas ovisila samo o obnovi liturgijskog života uopće, a posebno među umjetnicima. Drugu koncepciju (shvaćanje) branio je Gino Severini; a ona se uglavnom osniva na pogledima na umjetnost filozofa Jacquesa Martina, Martinian mještice svaku posebnu katoličku estetiku, i smatra da se umjetničko djelo bit umjetničkim po istom kriterijima, koji vrijede općenito za svaku umjetnost. Prema Severinu umjetničko je djelo postati kršćanskim samo po sebi, ukoliko je sam umjetnik kršćanin. U diskusijama pale su mnoge zanimljive tvrdnje: tako, da će se umjetnost poznatog slikara Mattissa za svoje desetljeće smatrati kršćanskom umjetnošću i sl.

O problemima crkvene umjetnosti raspravljalo je prošle godine i nekoliko izvještaja, i to više »u praktičnom stanovištu. Bertrija »Art sacree« stajala je protiv nekonzistentne i neumjetničkih sila, koje eprtni trgovci natjavaju seoskim župnicima. Crkva je nekod bila ona, koja je stvarala ukus, pa to treba da radi i danas. S druge strane revija »Esprit« zastupala je mišljenje, da je došlo vrijeme, da Crkva prihvati modernu umjetnost onako, kako je prihvatila svojevremeno gošku i druge stilove. Iako su oni u prvi rano izazivali različite predrasude i nerazumijevanje kod vjernika, a onda postali sliava Crkve.

JEDAN ENGLJSKI KATOLIČKI TJEDNIK, raspravljajući nedavno o obranu Zapada govorio je i o istovremenoj obrani »kršćanske civilizacije Zapada«. Pevodom toga poznati engleski književnik i obraćenik Graham Green uputio je uredništvo pismo, u kojem je ustao protiv ovoga shvaćanja »kršćanske civilizacije«. Green je iznio svoje mišljenje, da kršćani nemaju prava dijeliti i cijepati svijet na Zapad i Istok, a još manje govoriti o obrani samo jedne takve sfere »kršćanske civilizacije».

OBİČAJ BOJADISANJA UKRSNIB JAJA vrlo je star i mnogo je raširen među Slavenima. Uvijek godine ovaj je običaj dobio svoj posebni izraz u Francuskoj, gdje je prigodom Uskrsa priređena izložba takvih bojadisanih jaja. Zanimljivo je, da su na izložbi sudjelovali mnogi poznati francuski slikari, među ovima i Chagall. Njima, izgleda, osobito odgovaralo zaobljenost površine jajeta, pa su se tako koristili uskršnim jajima, na jajetu (čakaju) svoji slikarski umijeće.

SALVATOR DALI slikar je svjetskog glasa, a predstavlja u slikarstvu najmljeđe struje modernog slikarstva. Pred više godina ovaj se slikar obratio na katoličku vjeru, pa je tako nastavio slikati sada kršćanske događaje i predmete u svom »starom načinu« slikarskog izražavanja. Prošle godine bio je Salvator Dali prisutan u audijenciji kod sv. oca, Kristu je pokazao nekoliko svojih slika (kojima se križu, Uskrsenje tijela) i izložio mu svoje pogleda na umjetnost. Slike, koje je Salvator Dali pokazao sv. Ocu, nisu naslele na razumijevanje mnogih, no sv. Otac je svejedno izrazio mišljenje da slikar nastavlja svojim radom iako ga mnogi ne shvaćaju. Salvator Dali je oboava sv. Ocu da će naslikati sliku »Usašće Gospodnje«, u koju će uložiti sve svoje znanje i zalaganje. U skladu s tim, gdje je u Pariz iz Sjedinjenih Država, ovaj je dao izjavu za štampa o sv. Ocu: »Ova izjava pobudila je velik interes u cijelom svijetu zbog novih teorija, koje je on naslavio.« Salvator Dali pravio je u Sjedinjenim Državama na studiju rezultata moderne nuklearne fizike i sada namjerava da ostvari novi smjer u modernom »spektralnem slikarstvu. On je taj smjer u svojoj izjavi nazvao nuklearnim slikarstvom i navodio, da će ova slika predstavljati »Usašće Gospodnje!»

200-GODIŠNJICA CRKVE sv. Franje Kaaveroga u Zagrebu i 10-godišnjak župe bit će svečano proslavljena na Svetom Kaaveru u nedjelju 18. svibnja. To je jedno godišnje Kaverkano proštenje. Toga dana bit će u crkvi sv. Kaavera tihe sv. mise u 6, 7, 8.30 i 11.30 sati. U 10 sati bit će svečana pontifikalna misa na staroslavenskom jeziku i propovijed. Poslije podne u 3 sati propovijed i blagoslov.

ZAGREBAČKI BOKELJI i prijatelji Boke proslavit će i ove godine dan zavjetne svečanosti petnaeti svibnja. I to na dan 18. svibnja u crkvi sv. Anjuna (Sv. Duh — Črnomerac) u 9 sati prije podne — Silka bi Gospe od Škrpeta bit će blagoena nasred crkve.

U TGGU pod zaštitu jednog mjesnog poglavice priprejalo se bit 1960. dva misionara. Međutim darobnjaci su uspjeli prirediti kod vrhovnog poglavice, da su objolici misionara, kao i ovaj mjesni poglavice, bit osuđeni na smrt. Poslije izvršene smrtno osude urođenici su upali u misiju opljačkali je i tom prgodom oskrvnili jedan kalez. Jedan od potomaka ovog vrhovnog poglavice, koji je misionare osudio na smrt, zove se Bernard Ataka. On je stupio u svećenike, pak je nedavno u prisustvu velik broj urođenika na svečan način zareden od mjesnog biskupa. Urođenici su to učinili naknade za počinjeno svegredno darovali mladomislniku jedan dragocjeni kalez.

U HONG-KONGU je na Bošić prošlogodiine primilo sv. Krštenje u tamnojšoj katoličkoj katedrali preko 1.000 osoba.

Dr. RAFAEL MARTINEZ, poznati meksikanski diplomat, umro je u Guadaluari, Rio. Bio je autor čl. 3. Ustava, koji je praktično oduzimao Katoličkoj Crkvi svake pravice na odgo mladeži. Prije smrti se obratio i napisao izjavu, u kojoj kaže: »Povišim sve ono, što sam pisao, a čme bit mogao povrijediti katoličku vjeru. Od danas želim živjeti i umrijeti kao prvi katolik. Potvrđujem, da sam nerazdvojno privržen Katoličkoj Crkvi.«

NAJNOVIJI STATISTIČKI PODACI ZA DRŽAVU LIBAN pokazuju, da pripadnici različitih kršćanskih vjeroispovjedni čine većinu od 53,6% cjelokupnog stanovništva. Ukupan broj stanovnika iznaše između 1.304.000, od kojih 485.000 katolika, pripadnika istočnih odjeljenih kršćanskih crkava 202.500, protestanata 12.500 t. j. ukupno 700.000. Muslimani pak čine 509.000, Druza 82.000 i Židova 6000.

NA VATIKANSKOM RADIJU daju se emisije na 27 jezika. Nedavno je uvedena emisija i na albanskom jeziku.

OŽENJENI ČOVJEK ZAREZEN ZA SVECENIKA, Sv. Otac Pijlo XII. dozvolio je, da njemački biskup u Mainz zaredi za svećenika sedamdesetgodinšnjaka i bivšeg protestantskog pastora Rudolfa Goetha, koji je usto i potomak slavnog njemačkog pjesnika, Ovom Rudolfu Goethu je dozvoljeno, da i poslije redčenja ostane u bračnoj zajednici sa svojom zakonitom ženom. Ovo su redčenje preporučili svetom Ocu njemački biskupi, jer su ustanovili, da ima dosta protestantskih pastora koji bi rado postali svećenici, a to nisu mogli postati radi današnje crkvene prakse, da se ne zareduju ožeeni ljudi, dok se ne rastave od svojih žena. Biskupi smatraju, da je to način biti olakšano ujedinejne protestantskih crkva s katoličkom Sv. Otac je međutim odluku, da sve buduće slučajeve ovakvih redčenja pridržao izrično za sebe.

Iako je u istočnoj i grko-katoličkoj crkvi posev zakoniti običaj, da se zareduju ožeeni ljudi, dotle je u našoj katoličkoj crkvi to sada velika novost i kuzmetički.

HOLANDSKI KATOLICI pripremaju svečanu proslavu trve stoođišnjice uspostave katoličke hijerarhije u Holandiji. U XVI vijeku, kada je Holandija razhvatio val protestantizma, država je zabranila ustanovu biskupa. Tek je 1798. kalvinizam prestao biti u Holandiji državnom vjeron i katolici su dobili slobodu djelovanja. Pijlo IX. je 1853. uspostavio katoličku hijerarhiju u Holandiji, gdje sada postoji nadbiskupstvo u Utrechtu sa četiri sufraganskih biskupa i to u Haarlemu, Bredli, s'Herengenboschu-u i Roermond-u.

Sto i kakav će biti taj novi smjer u slikarstvu, koji najvjerojatno Salvator Dali, možemo tek nazgati. Pripadati će vjerojatno čemu apstraktnom slikarstvu, koje sve više postaje jedini slikarski smjer moderne slikarske umjetnosti. Kako i apstraktna umjetnost nalazi na sve više razumijevanje mnogih katolika, ma na da će tako oni pokušati shvatiti i Salvatora Dalija.

KATOLICI U SJEDINJENIM AMERIČKIM DRŽAVAMA vode sistematički pokret za ukidanje rasne diskriminacije. Katoličko međunarodno vijeće odlučilo je, da se kroz sedam godina svakog utorka, osim blagdana, održavaju međunaradni sastanci, na kojima će svećenici, redovnici, sestree, upravitelji škola, književnici, učitelji, profesori, studenti i ostali vjernici raspravljati o načinu, kako bi katolici mogli pridonijeti za što skorije ukinuće rasne diskriminacije u Americi.

DRUŠTVO ZA KATOLIČKU ORBITELJ u Sjedinjenim Američkim Državama održalo je od 24. do 26. ožujka o. g. svoju XX konferenciju u gradu Colombo. Na konferenciji se je raspravljalo o aktualnim problemima katoličke obitelji.

MEĐU SJEVERNO KOREANSKIM ZAROBILJNICIMA u Južnoj Koreji, koji se nalaze u zarobljeničkom logoru Koj-do, nalazi se, kako izvještavaju vojni svećenici, 120.000 katolika. Ovom broju treba nadodati još 2.000 njih, koji se pripremaju za pranakst u Krštenja. Jedan kneski svećenik i pet civilnih profesora poznatu vojnu svećenika u katolizacijci ovih katolika. I među korejskim zarobljenicima ima također onih, koji prelaze na katolicizam. U jednom zarobljeničkom logoru, gdje je smješteno 17.000 zarobljenika Kineza, 120 njih je već primilo sv. Krštenje, a njih 300 se pripremaju za taj sv. čin.

U AUSTRALISKOM GRADU SIDNEY osnovan je »Dječji grad« po uzoru na »Dječji grad« O Flanaganu. Vodstvo ovog grada povjerenje je oo. Salezijancima.

P. GUEGUEEN, katedralni dekan u francuskom gradu Quimper, pokrenuo je akciju za osnivanje modernog samostana na ribarskom brodu, a braća redovnici bi se bavili ribarenjem i provodili bi životi kao i osali ribari, održavajući pri tome pravila svoga reda. Brod-samostan bi se nalazio na ribarenju kroz devet mjeseci u godini, dok bi ostala tri mjeseca proveo u nekoj luci, da bi se redovnicima za to vrijeme omogućilo produbljenje njihova duhovnog života.

KATOLIČKI ODBOR »DES AMITIES FRANCAISES A L'ETRANGER« u Parizu organizirat će tokom ljeta tečajeva francuskog jezika i ope kulture za strane profesore i studente, kao i za sve one, koji se žele upoznat s francuskim intelektualnom životom, katoličkom misli i njenim utiplov na literaturu, umjetnost, filozofiju i socijalni život u Francuskoj. Opi predmet ovoga tečaja će biti »Današnja Francuska«.

Osnovan je počasni odbor za ovaj tečaj, u kojem se među ostalim nalaze poštiti nadbiskup msgr. Felin i francuski ministar vanjskih poslova Robert Schumann.

NA BELGIJSKOM KATOLIČKOM SVEUČILIŠTU u Louvenu započelo je veljače o. g. zidanje bolnice za potrebe medicinskog fakulteta. Osim sponorskih sredstva bolnica će se sastojati od dvije glavne zgrade, od kojih jedna na sedam katova za potrebe nastave, a jedna na četrnaest katova za smještaj bolesnika. Zgrada za smještaj bolesnika će raspolagati sa 600 kreveta.

IZ UGLEDENE JAPANSKE OBITELJI Tokugawa regrutirali su se vojnički guvernieri Japana od 1603 do 1867. Prvi vojnički guvernier iz ove obitelji je bio neki Jeyuan i on je prvi progovorit katolika u Japanu. Progovorit katolika od strane Jeyvana je trajalo 30 godina. Sada je jedan član ove japanske obitelji po imenu Mihajlo stupio u bogoslovno sjemenište u gradu Kyoto. Roditelj mladog Mihajla su izjavili, da su ponosniji na svoga sina, koji se sprema za svećenički stalež, nego na sve svoje pretke, koji su igrali vidnu ulogu u povijesti Japana.

NJEMACKI KVARTET STRUB iz Berlina, sada sa sjedištem u Düsseldorfu, sastavu prof. Max Strub, prva violina, O. Schach, druga violina, Frank Beyer, viola i Hans Munch Holland, violončelo, primljen je u petak 22. veljače o. g. u audijenciji kod Sv. Oca. Za vrijeme audijencije kvartet je izveo dva Beethovenova djela. Sv. Otac je zahvalio članovima djela kvarteta za umjetnički užitak, koji su Mu pružili majstorstvom izvedbom Beethovenova, pak je na kraju podijel o njima i članovima njihovih obitelji apostolski blagoslov.

NOVI BISKUPI

1. Msgr. Misa Garković, apostolski administrator zadarske nadbiskupije, imenovan je naslovnim arđakim biskupom. Konsekraciju za biskupa obavio je msgr. Miho Pušić, nadbiskup — biskup hvarski, uz konkonekratore biskupe msgr. dra Frana Franjica, pomoćnika biskupa splitakog i dra Ciru Banica, administratora šibenske biskupije. Novi biskup rodio se u Velom Ratu na Dugom otoku g. 1882. Zareden je za svećenika g. 1907. Bio je profesorom i rektorom u Bogoslovskom sjemeništu u Splitu. Godine 1948. imenovan je generalnim vikarom nadbiskupije zadarske G. 1951. postaje administrator iste nadbiskupije, gdje je sada kao administrator te nadbiskupije imenovan biskupom arđakim i kao takav konsekričan za biskupa 30. ožujka 1952.

2. Msgr. Aleksandar Tokić imenovan je naslovnim nadbiskupom od Bize u prvom budućem nasljedstvu nadbiskupa barskoga i primasa Srbije. Novi je nadbiskup rođen g. 1911. u Starom Baru u Crnoj Gori. Nižu je gimnaziju polazio u Baru, višu u Koturu. Maturirao je g. 1931. Filozofski i teološki fakultet je svršio na Ateuznu. »De propaganda fides« u Rimu. Bio je rektorom sjemeništa u Baru 1937. do 1939., upraviteljem župe u Salću 1938. do 1940., biskupom u Baru 1940. do 1952. Posvećen je za biskupa u katedrali u Zagrebu 27. travnja 1952. Konsekričan ga je za biskupa msgr. dr. Josip Ujčić, nadbiskup beogradski, uz konkonekratore biskupe msgr. dra Viktora Burica, senjskoga biskupa i dr. Ciru Banica, administratora šibenskoga.

3. Msgr. dr. Gabriel Bukatko, apostolski administrator križevačke biskupije imenovan je naslovnim biskupom Severtinskij. Roden je g. 1913. u Andrijevcima u Slavoniji. Bogoslovsko i filozofsko nauke, nakon mature, svršio u Rimu u zavodu »De propaganda fide«. Postao najprije tajnikom, onda kanonikom u Križevcima. Posvećen ga za biskupa msgr. dr. Josip Ujčić, nadbiskup beogradski, dne 27. travnja 1952. u zagrebačkoj katedrali uz konkonekratore msgr. dr. Josipa Laba, pomoćnog biskupa u Zagrebu i Stjepana Bjaurelina, pomoćnog rezidencijalnog biskupa u Dakovu. Preuzvišenju gospodi Biskupima najsrdačnije čestitamo.

BRATOVŠTINA KRŠĆANSKOG NAKUKA u Sjedinjenim Američkim Državama održat će svoj kongres u Chicagu od 7. do 11. studenoga o. g. Da bi se katolička javnost što bolje pripremila za ovaj kongres, Bratovština je već sada izdala svoju godišnju izvještaj, iz kojeg se vidi, da katoličke škole u SAD—ama počinu 4.330.000 dolara, dok ovi 3.800.000 katoličke mladeži pohoda u katoličke škole i to 4.000.000 njih pohoda pučke škole i 1.500.000 srednje škole i 300.000 njih sveučilišta. Nastojanjem bratovštine 1.500.000 učenika pučkih škola, koji pohodaju državne škole, redovito je dolazio na tečajeva kršćanskog nauka. Bratovština kršćanskog nauka, na čelu s msgr. Edvinom V. O'Hara, biskupom Kansasa, City i predsjednikom biskupskog odbora Bratovštine, stavlja je sebi u zadatku, da osniva katoličke škole u svih vrsti, gdje god je to moguće. Obzirom pak na to, da se u velikom dijelu SAD—a katolici nalaze raspršeni u dijaspori, pak će u mnogim krajevima biti nemoguće osnivati katoličke škole. Bratovština radi na tome, da se u tim krajevima osnuju pri župnim crkvama redoviti tečajevi kršćanskog nauka.

DALI I ZNATE?

— da je jedan židovski sudac iz Sjedinjenih Država došao na misao, da se obnovi proces Isusu Kristu, ne bi li se tako oprala Jaga nepravedne osude, koja leži na židovskom narodu.

Naši pokojnici

† Msgr. Ante Sare, kanonik Stolnog kaptola u Šibeniku, preminuo je na Veliki Petak, dne 11. travnja, poslije kratke bolesti, okrijepljen vjerskim utjehama. Roden je u Zlataru g. 1833., a zareden za svećenika g. 1906. God. 1921. bio je imenovan nadpopom i župnikom Doča u Šibeniku, a god. 1931. kanonikom Stolnog kaptola i odlivkovan čaču časnog papinskog komonika. Od god. 1924. pa do 1935. bio profesor-kateheta. Zatim je bio gradski župnik do g. 1948. Njegovi su smrtni ostaci preneseni u rodni mu Zlatar i pokopani u svećeničkoj grobnici. Počivao u Gospodnjem miru!